

UTDRAG FRA SAINT-EXUPÉRY'S *DEN LILLE PRINSEN*

Side 9-13:

Jeg har [...] levd alene uten noen som jeg kunne snakke virkelig med, like til en dag for seks år siden, da jeg fikk maskinskade i ørkenen Sahara. Det var gått noe i stykker i motoren min. Og jeg hadde verken mekaniker eller passasjerer med meg, så jeg belaget meg på å foreta en vanskelig reparasjon helt alene. Det gjaldt liv eller død for meg. Jeg hadde så vidt drikkevann for åtte dager [...] du kan tro jeg ble paff da jeg ble vekket tidlig på morgenen av en merkelig liten stemme. Den sa:

– Vær så snill å tegn en sau til meg!

[...] De voksne tok fra meg lysten til å tegne da jeg var seks år, og jeg har aldri lært å tegne annet enn en lukket kvelerslange og en åpen kvelerslange [...] [Jeg kom til] å huske på at jeg for det meste hadde lært geografi, historie, regning og grammatikk, og derfor sa jeg litt grettent [...] at jeg ikke kunne tegne. Han svarte:

– Det gjør ikke noe. Tegn en sau til meg.

Jeg har aldri tegnet en sau før, derfor vartet jeg opp med [...] tegningen [...] av den lukkede kvelerslangen [...] Men [...] den vesle fyren protesterte:

– Nei! Nei! Jeg vil ikke ha en elefant inne i en kvelerslange. Slangene er altfor farlige, og en elefant tar for stor plass. Hjemme hos meg er alt så smått [...] Tegn en sau til meg.

Og så gjorde jeg det. [Men den første sauene jeg tegnet syntes den lille prinsen så syk ut. Den andre ville han ikke ha fordi den hadde horn og var en saubukk. Den tredje var for gammel, han ville ha en sau som kunne leve lenge. Jeg ble utålmodig og smurte til sist ned denne tegningen:]

– Der har du en kasse. Den sauene du vil ha, er inne i den.

Men til min store forbauselse smilte min lille kritiker over hele ansiktet:

- Det var akkurat en slik en jeg ville ha! Tror du denne sauene trenger mye gras?
- Hvorfor det?
- Fordi alt er så smått hjemme hos oss ...
- Den klarer seg nok. Jeg har tegnet en ganske liten sau.

Han bøyde hodet over tegningen:

– Den er nå ikke så bitte liten da ... Se der! Nå sovnet den ...

Og slik var det jeg ble kjent med den lille prinsen.

Side 25-28:

Det var den femte dagen jeg fikk vite hemmeligheten i den lille prinsens liv – takket være sauene. Han spurte plutselig og uten innledning som om det var noe han hadde tumlet lenge med i tankene:

- Når en sau spiser busker, spiser den vel blomster også?
- En sau spiser alt den kommer over.
- Blomster med torner på også?
- Ja, blomster med torner på også.
- Men hva skal tornene være godt for da?

[Jeg var svært opptatt med å prøve om jeg kunne få løsnet en bolt som hadde satt seg fast i motoren. Maskinskaden bekymret meg, og jeg svarte ikke på den lille prinsens spørsmål. Men den lille prinsen gav seg aldri når han først hadde spurt om noe, så han spurte igjen.] Jeg var irritert over boltene min og svarte uten å tenke meg om:

- Tornene er ikke godt for noen verdens ting, det er det rene ondskap fra blomstens side.
- Å!

Men etter en pause sa han nesten hatefullt:

- Jeg tror ikke på deg! Blomstene er svake. De er troskyldige. De vegrer seg så godt de kan. De tror de ser farlige ut når de har torner på seg

Jeg svarte ikke [for jeg var opptatt av boltene min som jeg ikke kunne få løs] [...] Men den lille prinsen rev meg på nytt ut av mine egne tanker:

- Og så tror du at blomstene ...
- Nei! Nei! Jeg tror ikke noen ting! Jeg svarer i hytt og vær. Jeg holder på med viktige ting.

Han stirret målløs på meg:

- Viktige ting! [...] – Du snakker akkurat som de voksne [...] – Du bytter om på alt – du blander sammen alt!

Han var sannelig blitt veldig irritert [...]

- Jeg kjenner en planet der det bor en mann som er helt sprutrød i ansiktet. Han har aldri luktet på en blomst. Han har aldri sett på en stjerne. Han har aldri vært glad i noen. Han har aldri gjort annet enn å legge sammen tall. Og hele dagen sier han akkurat som du: “Jeg er en alvorsmann, jeg holder på med viktige ting!” Og så er han sprekkeferdig av stolthet. Men han er ikke noen mann. Han er en sopp! [...]

Nå var den lille prinsen hvit av sinne.

- I millioner av år har blomstene satt torner på seg. Og i millioner av år har sauene likevel spist blomstene. Er det ikke viktig nok å prøve å få greie på hvorfor de strever slik med å sette torner på seg, når det likevel ikke er godt for noen ting? Er ikke krigen mellom blomstene og sauene viktig? Er det ikke mye mer alvorlig og viktig enn tallene til en mann som er sprutrød i ansiktet? Og hvis jeg nå kjenner en blomst som det ikke fins maken til i hele verden, som ikke

fins noe sted unntagen på min planet, og det kommer en sau en vakker dag og sluker den i en jafs uten å ane hva den har gjort, så er kanskje ikke det viktig heller?

Han ble rød og fortsatte:

– Hvis det nå fins en som elsker denne blomsten som det bare fins en eneste av på de tusen millioner stjernene, så blir han lykkelig bare han ser opp på dem. “Et eller annet sted der oppe er min blomst,” sier han til seg selv. Men dersom sauene spiser opp blomsten, da vil han føle det som om alle stjernene plutselig sloknet på en gang. Og det skal ikke være viktig!

Han klarte ikke å si mer. Plutselig begynte han å storgråte. Natten var falt på. Jeg hadde sluppet verktøyet. Jeg blåste i hammer og bolt, i tørst og død. På en av stjernene, på en av planetene, på min planet, på Jorden, var det en liten prins som trengte trøst. Jeg tok ham i armene mine. Jeg vugget ham. Jeg sa til ham: “Den blomsten som du elsker, er ikke i fare. Jeg skal tegne en munnkurv til sauene dine. Jeg skal tegne en rustning til blomsten din ... jeg ...” Jeg fant ikke på mer å si. Jeg følte meg så klosset. Jeg visste ikke hvordan jeg skulle nå ham igjen, finne inn til ham igjen ... Tårenes land er gåtefullt.

Side 56-72:

Jorden er ikke noen hvemsomhelst-planet. Den kan skryte av ett hundre og elleve konger (iberegnet negerkonger, selvfølgelig), sju tusen geografer, nihundre tusen forretningsmenn, sjuogenhalf million drankere, trehundre og elleve millioner forfengelige, det vil si omtrent to milliarder voksne.

For at du skal få et begrep om hvor stor Jorden er, kan jeg fortelle deg at før elektrisiteten ble oppfunnet, måtte man ha en veritabel hær av lyktemenn på firehundre og toogseksti tusen fem hundre og elleve mann over hele Jorden.

Når en så det litt på avstand, var det et fantastisk flott syn. Denne hæren beveget seg like presist som en ballett [...] Og det var aldri noe kluss med å opptre for sent på scenen. Det var et storslått syn.

Bare den lyktemannen som passet Nordpolens eneste lyktestolpe, og kollegaen hans som tok seg av Sydpolens eneste lyktestolpe, levde et herlig latmannsliv: De arbeidet to ganger i året.

[...]

Jeg har ikke vært helt sannferdig da jeg fortalte deg om lyktemennene. Og derfor kan de som ikke kjenner vår klode, kanskje få et galt bilde av den. Menneskene tar faktisk svært liten plass på Jorden [...] Hele menneskeheten kunne faktisk få plass på en liten øy i Stillehavet.

Men slikt vil ikke de voksne tro på, ser du. De tror de tar kolossalt stor plass. De er like opptatt av sin egen betydning som baobabene. Men ta og be dem om å regne det ut. De elsker tall, det er riktig mat for mons. Men du behøver ikke kaste vekk tiden på sånt kjedelig ekstraarbeid. Du stoler på meg.

Da den lille prinsen endelig kom ned på Jorden, ble han forbauset over at han ikke møtte noen [mennesker der].

* * *

Den lille prinsen vandret gjennom ørkenen, og han møtte ikke andre enn en blomst ...

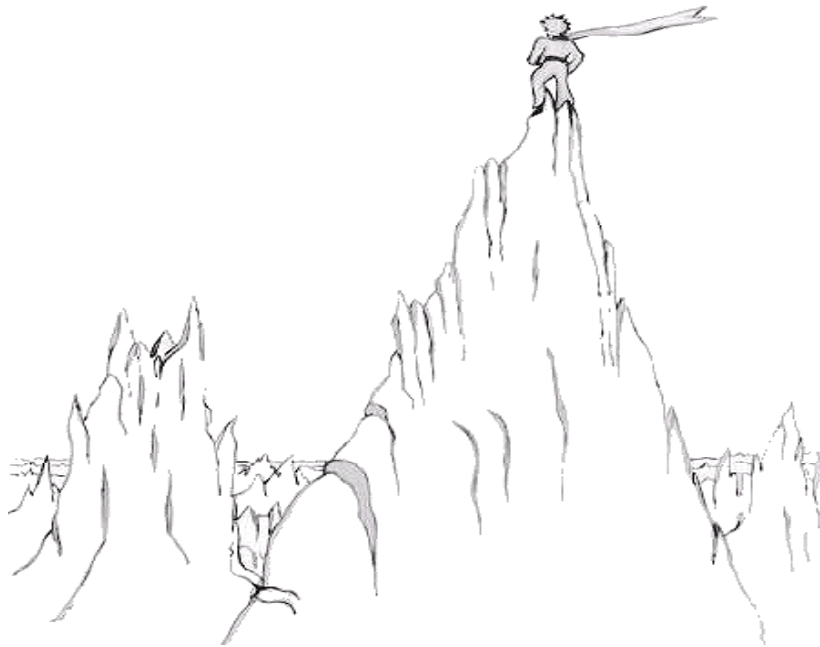
- God dag, sa prinsen.
- God dag, sa blomsten.
- Hvor er menneskene henne? spurte den lille prinsen høflig.

Blomsten hadde sett en karavane dra forbi en dag:

- Menneskene? Det fins bare en seks-sju stykker av dem, tror jeg. Jeg så dem en gang for flere år siden. Men en vet aldri hvor de er. Vinden fører dem med seg. De har ikke røtter, det er svært ubehagelig for dem.
- Farvel, sa den lille prinsen.
- Farvel, sa blomsten.

* * *

Så klatret den lille prinsen opp på et høyt fjell. De eneste fjell han hadde kjent fra før, var de tre vulkanene, og de rakk til knes på ham. Den utslokke vulkanen brukte han til skammel.

- God dag, sa han ut i luften.
- God dag, god dag, god dag ..., svarte ekkoet.
- Hvem er du? spurte den lille prinsen.
- Hvem er du ... hvem er du ... hvem er du? svarte ekkoet.
- La oss være venner, jeg er så ensom, sa han.
- Jeg er så ensom ... så ensom ... så ensom ... svarte ekkoet.

For en besynderlig planet, tenkte den lille prinsen. Den er helt tørr, helt spiss og helt salt. Menneskene eier ikke fantasi. De gjentar bare det som blir sagt ... Hjemme hadde jeg en blomst. Den begynte alltid å snakke først.

* * *

Men da den lille prinsen hadde vandret langt og lenge gjennom sand og fjell og snø, fikk han endelig øye på en vei. Og alle veier fører til menneskene.

- God dag, sa han.

Han var kommet til en hage med blomstrende roser.

– God dag, sa rosene.

Den lille prinsen stirret på dem. De lignet hans blomst på en prikk alle sammen.

– Hvem er dere? spurte han forbløffet.

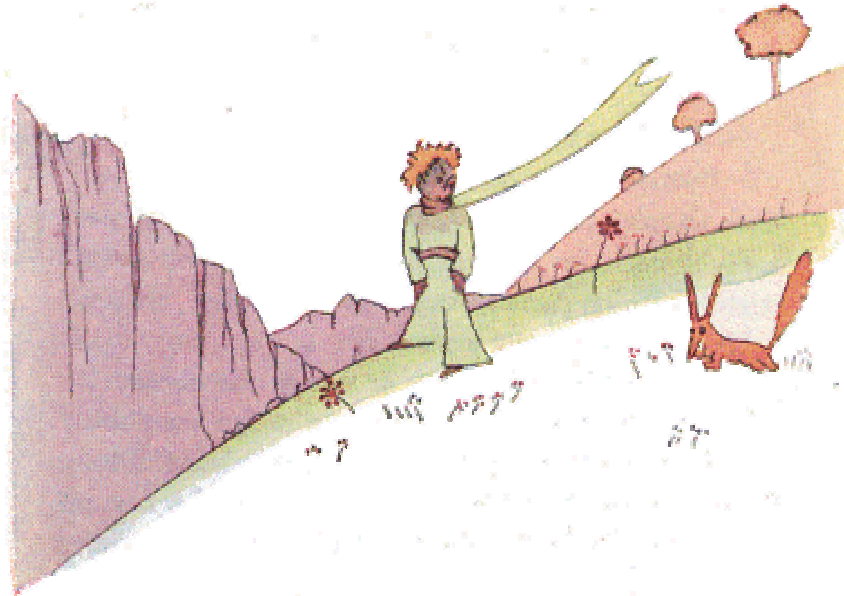
– Vi er rosene, svarte de.

– Å, sa den lille prinsen.

Og han følte seg svært ulykkelig. Blomsten hans hadde sagt at den var den eneste i sitt slag i hele verden. Og her stod fem tusen av nøyaktig samme sort i en eneste hage!

* * *

[Men så traff den lille prinsen reven, som fortalte ham hemmeligheten om å gjøre noen tam. Da knytter vi bånd, da blir vi spesielle for hverandre. Reven fortsatte:]

– Mitt liv er så ensformig. Jeg går på jakt etter hønsene, og menneskene går på jakt etter meg. Alle høns ligner hverandre, og alle mennesker ligner hverandre. Og derfor kjeder jeg meg litt. Men hvis du ville gjøre meg tam, kunne jeg få litt solskinn i mitt liv [...] – Å vær så snill ... gjør meg tam! [...]

– Jeg skulle så gjerne ha gjort det, sa den lille prinsen, men jeg har så dårlig tid. Jeg skal finne meg venner, og det er så mange ting jeg skal bli kjent med.

– Man blir bare kjent med det som man gjør tamt, sa reven. – Menneskene har ikke tid til å bli kjent med noen ting lenger. De kjøper alt ferdig i butikkene. Men det fins ikke butikker som selger venner. Menneskene har ikke venner mer. Gjør meg tam hvis du har lyst på en venn!

– Men hvordan skal jeg gjøre det?

[Reven forklarte at å gjøre tam krever tålmodighet, det krever tid og et rituale.]

– Hva er et ritual? spurte den lille prinsen.

– Det er også noe som dessverre har gått i glemmeboken, sa reven. – Det er det som gjør én dag annerledes enn alle andre dager, én time forskjellig fra alle andre timer. [Jegerne mine går på dans hver torsdag.] Derfor er torsdagen slik en deilig dag! [...] Men hvis jegerne danset når som helst, så ville alle dagene ligne hverandre, og jeg hadde ikke hatt noen fridag i det hele tatt.

Og så gjorde den lille prinsen reven tam. Og da avreisens dag nærmet seg, sa reven:

– Å! Jeg kommer til å gråte sånn!

– Det er din egen skyld, sa den lille prinsen. – Jeg vil ikke være ondskapsfull, men det var du som sa jeg skulle gjøre deg tam ...

– Ja visst, sa reven.

– Men nå kommer du til å gråte, sa den lille prinsen.

– Ja visst, sa reven.

– Jo, det har jeg, sa reven. – Takket være fargen på kornet.

[Det gule kornet i åkeren ville for alltid minne ham om den lille prinsen og det gyllne håret hans. Reven la til:]

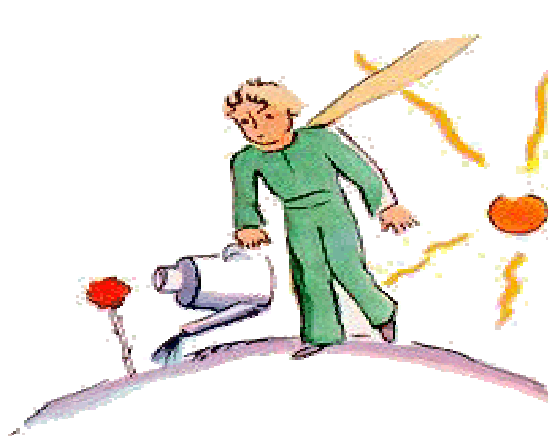
– Gå bort og se litt på rosene igjen. Da vil du forstå at din rose er den eneste i verden. Så kan du komme tilbake og si farvel til meg [...]

Den lille prinsen gikk bort og så på rosene:

– Dere ligner ikke på min rose – dere fins ikke ennå, sa han til dem. Ingen har gjort dere tamme, og dere har ikke gjort noen tamme. Dere er akkurat sånn som reven var. Den var bare en rev som lignet hundre tusen andre rever. Men jeg har gjort den til min venn, og nå er den den eneste rev i verden.

Og rosene ble rent flaeue.

– Dere er vakre, men dere er tomme, fortsatte den lille prinsen. – Man kan ikke gå i døden for dere. En eller annen som tilfeldigvis kommer forbi, vil kanskje si at dere er akkurat som min rose. Men den betyr mer helt alene enn alle dere til sammen [...] Det er den som er min rose.

Så gikk han tilbake til reven.

– Farvel, sa han.

– Farvel, sa reven.

[...]

[Og reven forklarte hemmeligheten sin for den lille prinsen:]

- En kan bare se riktig med hjertet. Det vesentlige er usynlig for øyet [...] Det er den tiden du har kastet bort på rosen din, som gjør den så viktig for deg [...] Den sannheten har menneskene glemt [...] Men du må ikke glemme den. Du har bestandig ansvar for det du har gjort tamt. Du har ansvar for rosen din ...
- Jeg har ansvar for rosen min ..., gjentok den lille prinsen for at han skulle huske det bedre.

Side 72-73:

- God dag, sa den lille prinsen.
- God dag, sa sporskifteren.
- Hva holder du på med? spurte den lille prinsen.
- Jeg sorterer passasjerene i bunter på tusen i hver, sa sporskifteren.
- Jeg ekspederer togene som farer av gårde med dem, snart mot øst og snart mot vest.

Et lysende hurtigtog durte forbi som et tordenvær, så skuret til sporskifteren ristet.

- De har det svært travelt, sa den lille prinsen. – Hva er det de er ute etter?
- Det vet ikke lokomotivføreren engang, sa sporskifteren.

Et annet lysende hurtigtog kom durende fra motsatt kant.

- Kommer de tilbake igjen alt? spurte den lille prinsen.
- Det er ikke de samme, svarte sporskifteren. – Det er noen som har byttet plass med dem.
- Men har de ikke lyst til å være der de er da?
- Ingen har lyst til å være der han er, sa sporskifteren.

Og så buldret det tredje opplyste hurtigtoget forbi.

- Skal de prøve å få tak i de første som reiste? spurte den lille prinsen.
- De skal ikke få tak i noen ting. De sitter og sover i toget, eller så gjesper de. Det er bare barna som klemmer nesen mot ruten.
- Det er bare barna som vet hva de er ute etter, sa den lille prinsen.
- De kaster bort tiden på en filledukke, og den kommer til å bli svært viktig for dem, og dersom noen tar den fra dem, så gråter de ...
- Det er ingen sak for barna, sa sporskifteren.

Side 73-74:

- God dag, sa den lille prinsen.
- God dag, sa kjøpmannen.

Det var en kjøpmann som solgte vidunderpiller som kunne slukke tørst. Hvis man tok en pille i uken, behøvde man ikke drikke mer.

- Hvorfor selger du dem? spurte den lille prinsen.
- De er veldig tidsbesparende, sa kjøpmannen. – Vi har hatt eksperter til å regne det ut for oss. Man sparer toogfemti minutter i uken.
- Hva skal man bruke de toogfemti minuttene til da?
- Til hva man vil.
- Ja, hvis jeg hadde toogfemti minutter til overs, så ville jeg bruke dem til å vandre til en kilde i ro og mak, sa den lille prinsen.

Side 74-80:

Vi lå nå på åttende dagen med maskinskade i ørkenen, og jeg hadde hørt på historien om kjøpmannen mens jeg drakk de siste dråpene av vannforsyningen min [...]

- Min venn reven ..., sa han ...
- Det er ikke snakk om reven mer, småen!
- Hvorfor ikke det?
- Fordi vi kommer til å dø av tørst ...

Han skjønnte ikke hva jeg mente, og svarte:

- Det er da deilig at en har hatt en venn selv om en skal dø. Jeg er iallfall glad fordi jeg har hatt en revevenn ...

Han aner ikke hvor farlig situasjonen er, tenkte jeg. Han er aldri sulten og aldri tørst. Litt solskinn er nok for ham ...

Men så sa han som svar på mine tanker:

- Jeg er også tørst ... la oss finne en brønn ... [...]

Da vi hadde vandret i timevis uten å si et ord, falt natten på, og stjernene begynte å tennes. Jeg merket dem som i en drøm, for jeg hadde fått litt feber av tørsten. Ordene til den lille prinsen danset i tankene.

- Du er også tørst, altså? spurte jeg.

Men han svarte ikke på spørsmålet. Han sa bare:

- Vann kan være godt for hjertet også.

Jeg skjønnte ikke hva han mente, men jeg tidde ... Jeg visste jo at det ikke nyttet å spørre ham om noe.

Han var trett. Han satte seg. Jeg satte meg også – ved siden av ham. Og da vi hadde sittet litt uten å si noe, sa han:

- Stjernene er så vakre på grunn av en blomst man ikke kan se ... [...] – Ørkenen er vakker, la han til.

Og det var sant. Jeg har alltid elsket ørkenen. Man kan sette seg på en sandhaug. Ingenting er å se. Ingenting å høre. Og likevel er det noe som lyser i stillheten ...

- Det som gjør ørkenen så vakker, er at det ligger gjemt en brønn et eller annet sted i den, sa den lille prinsen.

Jeg ble overrasket, for plutselig skjønnte jeg den gåtefulle glansen som lå over sanden. Da jeg var liten gutt, bodde jeg i et gammelt hus, der det skulle være skjult en skatt. Riktignok var det ingen som fant den noen gang – kanskje ingen lette etter den heller. Men den la en slags trolldom over hele huset. Mitt hus gjemte en skatt dypt i sitt hjerte ...

- Ja, sa jeg til den lille prinsen, det er akkurat det samme med et hus som med stjernene og ørkenen. Det er det usynlige som gjør dem vakre.
- Jeg er glad for at du er enig med reven min, sa han.

Da den lille prinsen sovnet, tok jeg ham i armene og gikk videre. Jeg var dypt beveget. Det var som å bære en skrøpelig skatt. Jeg hadde en følelse av at ingenting på Jorden kunne være mer skrøpelig. I månelysset stirret jeg på den bleke pannen, de lukkede øynene, krøllene som skalv i vinden, og jeg sa til meg selv: Det jeg ser her, er bare et skal. Det vesentlige er usynlig ...

Og da leppene hans skiltes som til et lite smil, tenkte jeg atter en gang: “Det som beveger meg så dypt med denne sovende prinsen, er at han er så trofast mot en blomst. Det er bildet av denne blomsten som lyser inne i ham som en lampe, selv når han sover...” Og jeg fikk en anelse om at han var enda skrøpeligere. Man må verne om lampene, de kan slukne ved et vindpust ...

* * *

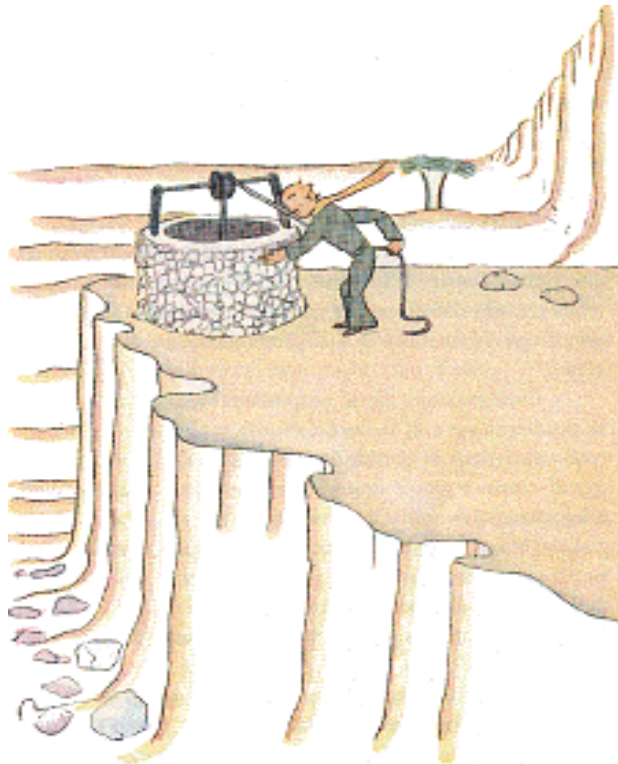
- Menneskene blir stappet inn i hurtigtog, sa den lille prinsen, men de vet ikke hva de reiser ut etter, og så farer de rundt og kommer hjem igjen til det stedet de drog ut fra ...

Og så la han til:

- De er ikke umaken verd ...

Den brønnen vi kom til, lignet ikke de vanlige brønnene i Sahara. De er simpelthen hull som er gravd ned i sanden. Denne brønnen lignet en landsbybrønn, men her fantes ingen landsby, og jeg trodde jeg drømte.

- Det var merkelig, sa jeg til den lille prinsen. – Alt er i orden her, heisverket, bøtta, tauet ...

Han lo, rørte ved tauet og fikk trinsen til å gå rundt. Og heisverket sukket som en gammel værhanne etter at vinden hadde sovet riktig lenge.

– Der kan du høre, sa den lille prinsen. Vi har vekket brønnen. Nå synger den. Jeg ville ikke at han skulle anstrenge seg.

– La meg gjøre det, sa jeg. Den er altfor tung for deg.

Jeg heiste langsomt opp bøtta helt til brønnkanten [...] Sangen fra heisverket lød ennå i øret på meg, og jeg så solen glitre i vannet, som skalv litt.

– Jeg lengter sånn etter det vannet, sa den lille prinsen. La meg få drikke ...

Og jeg skjønnte hva det var han lette etter.

Jeg løftet bøtta opp til leppene hans. Han lukke øynene og drakk. Det var vakkert som en høytid. Dette vannet var noe helt annet enn næringsmiddel. Det var født av vandringsen under stjernene, av sangen i heisverket, av styrken i armene mine. Det var som en gave til hjertet. Da jeg var liten, var det også skinnet fra juletreet, orgeltonene fra midnattsmessen og de milde smilene rundt meg som skapte stråleglansen om den julegaven jeg fikk.

* * *

– Menneskene på din planet dyrker fem tusen roser i en eneste hage, sa den lille prinsen, – og de finner ikke det de leter etter likevel ...

– Nei, de gjør ikke det, sa jeg.

– Og likevel kunne de finne det de leter etter i en eneste rose eller litt vann ...

– Ja, akkurat, svarte jeg.

Og den lille prinsen la til:

– Men øynene er blinde. Man må lete med hjertet.

Jeg hadde drukket vann. Jeg pustet lett. Tidelig om morgenen har sanden samme farge som honning. Den honninggule fargen fylte meg også med glede. Hvorfor skulle jeg absolutt gå omkring og ha bekymringer?

– Nå må du holde ditt løfte, sa den lille prinsen blidt. Han hadde satt seg ved siden av meg.

– Hvilket løfte?

– Den munnkurven til sauene mine, vet du ... Jeg har jo ansvaret for blomsten!

Jeg tok tegneutkastene mine opp av lommen, og da den lille prinsen så dem, lo han og sa:

– Disse baobabene dine minner litt om kålhoder ...

– Jaså!

Jeg som hadde vært så kry av baobabene mine!

– Og så reven ... ørene ligner nesten horn, og de er altfor lange!

Og så lo han igjen.

– Nei, nå er du urettferdig, lille venn. Jeg har aldri kunnet tegne annet enn åpne og lukkede kvelerslanger.

– Det går nok bra, sa han. – Barn skjønner jo allting

Så tegnet jeg en munnkurv. Jeg var tung om hjertet da jeg gav ham den.

– Du har planer som jeg ikke vet noe om ...

Men han svarte ikke. Han sa:

– Du skjønner – i morgen er det akkurat ett år siden jeg kom ned på Jorden ...

Og etter en liten pause sa han:

– Jeg landte like i nærheten ...

Og så ble han rød. Og på nytt kjente jeg meg merkelig tung til sinns uten å skjønne grunnen.

– Det var ikke noe tilfelle da at du gikk omkring her helt alene tusenvis av mil fra folk den dagen for en uke siden da jeg ble kjent med deg? Du lette etter det stedet der du hadde landet en gang?

Den lille prinsen ble rød igjen. Og jeg la langsomt til:

– Det var kanskje fordi det var et år siden?

Igjen ble den lille prinsen rød. Han svarte aldri på spørsmål, men når man blir rød, betyr det jo ja, ikke sant?

– Å, sa jeg. – Jeg er så redd.

Men så svarte han:

– Nå må du gå igang med arbeidet igjen. Du må tilbake til flyet ditt. Jeg venter her. Kom igjen i morgen kveld ...

Jeg følte meg ikke trygg. Jeg husket på reven. Man kan lett komme til å gråte litt når noen har gjort en tam ...

Side 84-89:

Jeg fikk en iskald følelse av noe uopprettelig. Jeg skjønnte at jeg ikke kunne tåle tanken på at jeg aldri mer skulle få høre den lille prinsen le. Den latteren var som en brønn i ørkenen for meg.

– Kjære lille venn, jeg vil høre deg le igjen ... [...]

– Du skal se på stjernene om natten. Oppe hos meg er allting så smått at jeg ikke kan vise deg akkurat min stjerne. Det er forresten best også. Du vet at en av stjernene er min stjerne. Og du vil komme til å elske å se på alle stjernene ... De vil bli dine venner alle sammen. Og dessuten vil jeg gi deg en gave ...

Han lo igjen.

– Å, min kjære lille venn, jeg elsker å høre at du ler!

– Ja, det var dét som var gaven ... det blir det samme som med vannet ...

- Hva mener du?
- Folk har ikke samme slags stjerner. For dem som reiser, blir stjernene veivisere. For andre er de ikke annet enn små lysflekker. For de lærde blir de til problemer. For min forretningsmann var de gull. Menn alle disse stjernene er stumme. Du derimot, du vil ha stjerner som ingen andre har ...
- Hva mener du?
- Når du ser på himmelen om natten, så vil du synes at alle stjernene ler, fordi jeg bor på en av dem. Og derfor kommer du til å ha stjerner som kan le!

Og så lo han igjen.

– Og når du har trøstet deg (for man trøster seg alltid), så vil det være nok for deg at du har kjent meg. Du vil alltid være min venn. Du vil lengte etter å få le sammen med meg. Og av og til vil du åpne vinduet ditt for å oppleve denne gleden ... Og vennene dine vil bli svært forbauset når de ser at du står og stirrer opp på himmelen og ler. Og da vil du si til dem: “Ja, stjernene får meg alltid til å le.” Og så vil de tro at du er skrullete. Jo, der har jeg virkelig gjort deg et pek!

Og så lo han igjen.

– Det er akkurat som jeg har gitt deg en hel mengde bjeller som kan le, istedenfor stjerner ...

Side 89-93:

Han stod et øyeblikk ubevegelig. Han skrek ikke. Han sank langsomt og stille ned på jorden som et tre. Det kunne ikke høres engang på grunn av sanden.

* * *

Og nå har det faktisk gått seks år siden alt ... Jeg har aldri fortalt denne historien før [...] Nå har jeg trøstet meg litt. De[t] vil si ... ikke helt. Men jeg er sikker på at han er kommet hjem til sin egen planet igjen, for kroppen hans var forsvunnet ved daggry [...]

Men det har hendt noe merkelig.

Jeg hadde nemlig glemt å sette en lærrem på den munnkurven jeg hadde tegnet til den lille prinsen. Han har aldri klart å binde den fast på sauene [...] “Hva [...] har hendt på planeten hans? Kanskje sauene har spist blomsten?”

Av og til sier jeg til meg selv: “Ikke tale om! Den lille prinsen setter en glassklokke over blomsten sin hver kveld. Og han passer nok på sauene...” Og da blir jeg så glad, og alle stjernene ler.

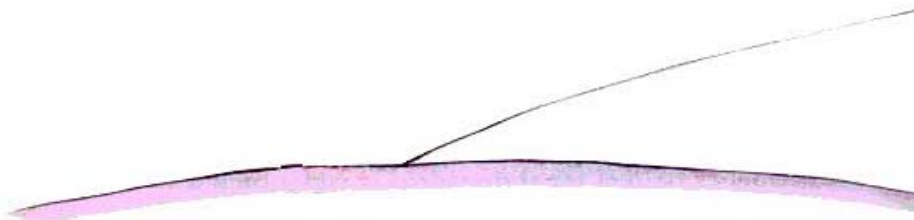
Men av og til sier jeg til meg selv: “Man kan jo bli åndsfraværende av og til, og det er nok! En kveld kommer han kanskje til å glemme glassklokken, eller kanskje sauene er sluppet ut av kassen uten at han hører det ...” Og så forvandler alle bjellene seg til tårer.

Det er et stort mysterium. For deg som også elsker den lille prinsen akkurat som jeg gjør, vil ingenting i verden være det samme mer ettersom en ukjent sau et eller annet sted – ingen vet hvor – enten har spist en rose eller ikke spist den ...

Se opp på himmelen. Spør deg selv: – Har sauene spist rosen, eller ikke? Og da skal du oppdage at alt blir annerledes.

Og ingen voksen kommer noen gang til å forstå at det er så uendelig viktig!

Dette er blitt det vakreste og tristeste landskap i verden for meg. Det er det samme landskapet som på forrige side, men jeg har tegnet det en gang til for å vise det ordentlig. Det var her den lille prinsen kom til syne på jorden, og det var her han forsvant senere.

Legg nøye merke til dette landskapet, så du kan være sikker på at du kommer til å kjenne det igjen hvis du skulle komme til Afrika og dra gjennom ørkenen en gang. Hvis du kommer forbi her, så ber jeg deg inderlig om at du ikke må skynde deg for meget, men at du blir stående en liten stund under stjernen. Og hvis det da kommer et barn imot deg, og hvis han ler, og hvis han har gyllent hår, og hvis han aldri svarer på det du spør om, så kan du nok gjette deg til hvem det er. Og da må du være så snill! La meg ikke gå her og være trist, men skynd deg og skriv til meg at han er kommet tilbake ...